

градския дворецъ, за да бждатъ оженени за императорскитѣ принцове, когато послѣднитѣ порастнатъ; били изпратени отново въ Цариградъ и двамата синове на Петра, Борисъ и Романъ, които останали тамъ до смъртта на баща си. Никифоръ се обѣщаль, че ще помогне на българитѣ да изгонятъ Светослава отъ владѣнията си, но работата не дошла до война, защото Светославъ самъ напусналъ прѣзъ пролѣтѣта на 968 г. България и заминалъ да спасява Киевъ, който билъ обсаденъ въ негово отсъствие отъ печенегитѣ.

Въ началото на 969 год. царь Петъръ умрѣлъ и билъ причисленъ заради голѣмата му набожностъ къмъ лика на светиитѣ. Тогава господарѣтъ на западна България, Шишманъ се провъзгласилъ за царъ на своитѣ земи и се опиталь да завземе източна България, но синоветѣ на Петра се върнали отъ Цариградъ и поголѣмиятъ отъ тѣхъ, Борисъ сполучилъ съ помощта на византийцитѣ да завземе бащиния си прѣстолъ.

Падане на източното българско царство. — Като отблъсналъ печенегитѣ, Светославъ, очарованъ отъ богатствата на България и постоянно подбужданъ отъ Калокира, рѣшилъ да завладѣе земята отсамъ Дунава, а слѣдъ това да ограби и Византия. Той се приготвилъ добръ и прѣзъ лѣтото на 969 год. се явилъ съ много по-силна войска въ устието на Дунава, но сега и българитѣ били приготвени. Тѣ го присрѣщнали съ 30,000 войници при Малка-Прѣслава, дѣто сражението траело цѣлъ день. По едно врѣме българитѣ почнали да прѣодоляватъ, та само благодарение на личното насърчение на Светослава руситѣ прѣодолѣли едвамъ привечеръ и завзели града. Бързо слѣдъ това паднали всички крѣпости между Дунава и Балкана. Билъ взетъ и Прѣславъ, дѣто падналъ въ плѣнъ Борисъ II съ всичкитѣ царски богатства, останали отъ врѣмето на Крума, Бориса и Симеона. А прѣзъ пролѣтѣта на 970 г. руситѣ минали Балкана и завладѣли Пловдивъ. Бързото падане на източното българско царство въ ржцѣтъ на руситѣ, особено бързото прѣвземане на крѣпоститѣ отъ Светослава, когато той нѣмалъ стѣнобитни машини, може да се обясни само съ това, че крѣпоститѣ сами